

Arrest

nr. 214 676 van 3 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96 - 98
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2019 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 december 2018 tot teruggedrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 januari 2019 om 13.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.-J. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 10 april 2012 het Belgische grondgebied te hebben betreden, dient op 11 april 2012 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) kent verzoeker op 27 september 2013 de subsidiaire beschermingsstatus toe.

1.2. Verzoeker komt op 23 december 2018 met vlucht TK1939 afkomstig uit Istanbul, Turkije, aan op de nationale luchthaven van Zaventem. Hij wordt tegengehouden aan de grens. Op 23 december 2018 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot teruggrijving (bijlage 11). Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...)

Op 23/12/2018 om 22 uur, aan de grensdoorlaatpost Brunat, werd door ondergetekende [...], de heer: naam [S.] voornaam [S.B.]

geboren op 01.01.1990 te [T.] geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Afghanistan wonende te [...]

houder van het document paspoort nummer [...]

afgegeven te op : 30/04/2018

houder van het visum nr. [...] van het type [...] afgegeven door [...]

geldig van [...] tot [...]

voor een duur van [...] dagen, met het oog op : [...]

afkomstig uit Istanbul Ataturk met Turkish Airlines TK1939 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

x (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

[...]

(...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen

gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Verzoeker betoogt dat hij van zijn vrijheid is beroofd met het oog op terugdrijving en aldus het uiterst dringende karakter van de vordering afdoende blijkt. Dit kan worden aangenomen. Aangezien vaststaat dat verzoeker is vastgehouden in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet, en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden terugdrijvingsmaatregel te worden aangenomen. Verweerder betwist dit ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod op willekeur.

Hij zet zijn enig middel uiteen als volgt:

“1. Verzoeker kreeg bij de bestreden beslissing een beslissing tot weigering van toegang tot het grondgebied. Deze terugdrijving (bijlage 11) is volgens artikel 3, eerste lid 1°/2° van Vreemdelingenwet echter een beslissing waarbij de illegaliteit wordt verklaard. Dat verzoeker als bezitter van een beschermingsstatus niet als illegaal kan worden beschouwd, noch kan worden gezien als iemand zonder geldige machtiging tot verblijf.

2. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken op zijn minst geen zorgvuldig onderzoek verricht.

Ingevolge het zorgvuldigheidsbeginsel moet de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit zorgvuldig voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de vreemdeling moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen.

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt als volgt : “Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf.”

Dat deze motivering niet strookt met de realiteit.

Verzoeker is namelijk wel degelijk in bezit van een geldige machtiging tot verblijf in België, gebaseerd op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, toegekend in 2013. (Stuk 3)

Overwegende dat verzoeker overigens sinds 2013 een leven heeft opgebouwd in België, dit op een volkomen legale manier.

Dat verzoeker bovendien nooit enig niet-conform gedrag heeft vertoond.

Dat verzoeker te goeder trouw naar het buitenland was afgereisd en nietsvermoedend terugkeerde.

Het is de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 3, eerste lid e.v. van de Vreemdelingenwet.

Indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd dan zou zij hebben kunnen vaststellen dat de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier waarop internationale bepalingen van toepassing zijn.

De weigering tot toegang tot het grondgebied van 23 december 2018 werd door de verwerende partij, zoals hierna zal blijken, niet afdoende gemotiveerd.

De summiere motivering in kwestie kan niet worden weerhouden :

Een loutere verwijzing naar het feit dat verzoeker niet onmiddellijk een document kan voorleggen waaruit een legaal verblijf blijkt, is manifest onjuist en minstens volstaat een dergelijke motivering niet.

Dat verzoeker op korte termijn wel degelijk de nodige documenten moet kunnen voorleggen dewelke een vermoeden doen ontstaan als zou het verblijf van verzoeker in casu niet illegaal zijn (Stuk 3.).

Dat er onder geen enkel beding sprake is of is geweest van enige intentie tot onderduiken of onttrekking aan de overheden of bevoegde administraties.

Dat verzoeker ook geen enkele bedreiging vormt voor de openbare orde.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153). De motiveringsverplichting moet de verzoekende partij met andere woorden in een mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

Volgens een niet-geschreven grondrecht, dient iedere administratieve rechtshandeling gedragen te worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden deugdelijke motieven . De materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt bovendien in dat iedere bestuurshandeling moet ondersteund worden door deugdelijke motieven die, naar aanleiding van het wettigheidsstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd . In de woorden van de Raad van State, afdeling administratie, luidt het:

“Overwegende dat de materiële motiveringsplicht vereist dat elke administratieve rechtshandeling op motieven gesteund is waarvan het bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen” .

De materiële motiveringsplicht is aldus een technisch-juridisch middel om de (interne) wettigheid van een bestuurshandeling te onderzoeken . De motievencontrole bestaat achtereenvolgens uit het onderzoek naar (i) het bestaan van de motieven, (ii) naar dat van de feitelijke juistheid van de motieven, (iii) naar het nagaan of de motieven juridisch juist zijn en, (iv) naar het al dan niet bestaan van een redelijke verhouding tussen de motieven en de inhoud van de beslissing . Hierbij moet worden opgemerkt dat de motieven, of beweegredenen, van een beslissing de feiten zijn die de auteur van de handeling tot het stellen ervan hebben bewogen. De motieven zijn met andere woorden de gegevens die bestonden vooraleer de administratieve rechtshandeling werd genomen en die deze moeten rechtvaardigen . De motieven zijn feitelijk onjuist wanneer zij ten aanzien van de materiële juistheid van de feiten niet bestaan , of het bestaan van die motieven niet bewezen is .

Verzoeker meent dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn, gezien zij feitelijk onvolledig zijn en falen naar recht en dienvolgens de bestreden beslissing niet kunnen dragen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de bestreden beslissing, zeker gelet op de zorgvuldige afweging van de belangen van Verzoeker, niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid, zodat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, schendt.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker op het de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd aangezien hij geen geldige verblijfstitel zou bezitten.

QUOD NON, zoals infra (cfr. ook supra) toegelicht. Verzoeker heeft wel degelijk een machtiging tot verblijf.

Er dient verder te worden vastgesteld dat er in hoofde van verzoeker geen vluchtgevaar is aangezien hij hier een legaal verblijf geniet en dat dus de laatste intentie van verzoeker onderduiken zou kunnen zijn.

Dat er in dit dossier zelfs werd overgegaan tot vrijheidsberoving met alle psychologische gevolgen van dien en uit de genomen beslissingen nooit duidelijk is gebleken waarom niet eerder gekozen werd voor minder ingrijpende maatregelen, en diengevolge schenden de administratieve beslissingen de motiveringswet van 29 juli 1991 (K.I. Bergen 3 mei 1996, Rev. dr. étr. 1996, p. 220).

Dat er bovendien onder geen enkel beding kan worden vanuit gegaan als zou verzoeker willen vluchten, en/of onderduiken voor de autoriteiten. Verzoeker heeft zich nooit aan enige dienstige vaststelling onttrokken.

Derhalve heeft de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien de in aanmerking komende belangen niet op een juiste wijze afgewogen om tot een weloverwogen besluit te komen waardoor het willekeurige wijze is overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing.

Uit al het bovenstaande blijkt dat het weerhouden van de bestreden beslissing jegens verzoekende partij een schending zou uitmaken van zijn subjectieve rechten.

Dat verzoeker in België uiteraard zijn leven opnieuw wenst verder te zetten.

Dat verzoeker met de tussengekomen administratieve beslissingen dit opzet inderdaad gefnuikt ziet.

Verwerende partij heeft in casu aldus niet ernstig onderzocht of verzoeker de noodzakelijke en geldige documenten had voor een legaal verblijf in België en dit terwijl er aan verzoeker, eenzijdig, een beslissing tot teruggedrijving werd betekend alsook een beslissing tot vasthouding op een welbepaalde plaats.

Dat het verblijf in een gesloten centrum voor verzoeker enorm zwaar doorweegt, mede gelet op zijn profiel van vluchteling met toekenning van een beschermingsstatus in België.

3. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 3, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.”

2.3.2.2. Verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker blijkens het rijksregister op 6 november 2018 werd afgevoerd van ambtswege. Artikel 39 §7 van het KB van 8 oktober 1981 stelt wat volgt:

“§ 7. De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.)”

Op grond van die informatie kon de grenspolitie niet anders dan vaststellen dat verzoeker niet in het bezit was van een visum / visum vervangend document voor binnenkomst op het Schengengrondgebied. Verzoeker spreekt de vaststellingen van het rijksregister verder niet tegen.

Bovendien is uit het verslag van de grenspolitie gebleken dat bij controle van verzoekers paspoort een aankomststempel van Afghanistan van 1 juli 2018 en een vertrekstempel van Afghanistan van 23 december 2018 werden aangetroffen.

Artikel 3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;(...)” (eigen onderlijning)

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…) is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.(...)”

Artikel 3 van de vreemdelingenwet is van toepassing op personen die geen houder zijn van de vereiste documenten. Verzoeker kon weliswaar een B-kaart voorleggen, maar deze kaart staat “gesupprimeerd”.

In een gelijkaardige zaak oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij arrest nr. 176.887 d.d. 25 oktober 2016 onder meer wat volgt:

“(…) 2.3.2.7 Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 19 oktober 2016 bij zijn interceptie op de luchthaven van Zaventem door de grenscontroleambtenaar in het bezit was van een Mongools paspoort en een Belgische F+kaart die geldig was van 27 januari 2016 tot 27 januari 2021. Verzoeker zou reeds sedert 2001 in België verblijven (...).

De bestreden beslissing werd derhalve gesteund op grond van een correcte feitenvoorstelling.

Er worden geen ernstige middelen voorgesteld.”

2.3.2.3. Artikel 3, eerste lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”.

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In casu is de beslissing tot terughrijving gesteund op het motief dat verzoeker bij de grenscontrole niet in het bezit was van een geldig visum, en dus niet beschikte over de vereiste binnenkomstdocumenten.

Verzoeker werpt op dat hij in het bezit is van een geldige verblijfsmachtiging, gebaseerd op de hem in 2013 toegekende subsidiaire beschermingsstatus. Hij stelt dat het manifest onjuist is dat hij niet onmiddellijk een document kon voorleggen waaruit een legaal verblijf in België blijkt.

Uit het verslag van de grensinspectiediensten, zoals dit is opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat verzoeker zich op 23 december 2018 aanbood bij de grenscontrole, komende van een vlucht afkomstig uit Turkije met enerzijds een geldig Afgaans paspoort en anderzijds een Belgische verblijfstitel, geldig tot 11 april 2022. Op basis van de voorliggende stukken moet worden aangenomen dat verzoeker in België is toegelaten tot een verblijf van onbepaalde duur, ingevolge de beslissing van de commissaris-generaal van 27 september 2013 tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (zie in dit verband artikel 49/2, § 3, van de Vreemdelingenwet).

Verweerder betwist ter terechtzitting op zich niet dat een in België verblijfsgerechtigde derdelander na een verblijf (van minder dan één jaar) buiten het Schengengrondgebied opnieuw toegang heeft tot het Belgische grondgebied op vertoon van een geldig paspoort en een geldige Belgische verblijfsvergunning.

Uit de bestreden beslissing zelf blijkt op geen enkele wijze dat verweerder rekening heeft gehouden met de geldige Belgische verblijfsvergunning waarmee verzoeker zich aanbood bij de grenscontrole. Geen enkele motivering hieromtrent is opgenomen in deze beslissing. Er wordt enkel gesteld dat verzoeker niet in het bezit was van een geldig visum, terwijl niet blijkt dat een verblijfsgerechtigde derdelander die beschikt over een geldige verblijfsvergunning – en niet langer dan één jaar afwezig was – hierover dient te beschikken om toegang te verkrijgen tot het Belgische grondgebied.

In het verslag van de grensinspectiediensten wordt nog gesteld dat “[de] verblijfskaart van betrokkene werd geannuleerd”.

Van een “annulatie” van de verblijfskaart van verzoeker wordt evenwel op geen enkele wijze melding gemaakt in de bestreden beslissing, zodat op het eerste zicht niet blijkt dat verzoeker kennis had van dit

motief en zich hiertegen op nuttige wijze kon verdedigen. De dragende motieven van een beslissing moeten in deze beslissing zelf worden opgenomen.

Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen een uittreksel uit het rijksregister van 3 januari 2019, waaruit volgens hem blijkt dat verzoekers Belgische verblijfskaart werd gesupprimeerd of geannuleerd. Een dergelijk gegeven vindt op het eerste zicht evenwel geen steun in het voorgelegde uittreksel. Hieruit blijkt wel dat verzoeker tijdens zijn afwezigheid van het Belgische grondgebied, met name op 6 november 2018, van ambtswege werd afgevoerd door de gemeente Middelkerke. Er blijkt *prima facie* niet dat dit automatisch tot gevolg heeft dat de verblijfskaart als gesupprimeerd te beschouwen is.

Verweerder wijst in zijn nota met opmerkingen nog op het bepaalde in artikel 39, § 7, van de Vreemdelingenwet dat de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. Hij betoogt dat bijgevolg de grenspolitie niet anders kon dan vaststellen dat verzoeker niet in het bezit was van een visum of visumvervangend document voor binnenkomst op het Schengengrondgebied. Het is *in casu* niet betwist dat verzoeker in de periode van 30 juni 2018 tot 23 december 2018 het Belgische en het Schengengrondgebied heeft verlaten, om terug te keren naar zijn herkomstland, Afghanistan. Dit blijkt duidelijk uit de stempels in verzoekers paspoort. Er blijkt *prima facie* evenwel niet dat dit gegeven *in casu* dan gevolgen heeft voor verzoekers toelating tot een verblijf van onbepaalde duur in België of voor de geldigheid van zijn Belgische verblijfskaart. De Raad wijst op het bepaalde in artikel 19, § 1, van de Vreemdelingenwet dat een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, gedurende een jaar recht heeft op terugkeer in het Rijk. Op basis van de voorliggende gegevens moet worden aangenomen dat verzoeker niet langer dan een jaar afwezig was van het Belgische grondgebied. In deze omstandigheden blijkt op het eerste zicht niet dat de schrapping van ambtswege van verzoeker door het gemeentebestuur enig beletsel vormde voor de terugkeer van verzoeker naar België op basis van zijn geldig Afghaans paspoort en zijn Belgische verblijfskaart, geldig tot 11 april 2022.

De stelling in het verslag van de grensinspectiediensten dat “[de] verblijfskaart van betrokkene werd geannuleerd” vindt geen steun in de overige voorliggende stukken. Er liggen geen concrete gegevens voor door wie, wanneer en waarom hiertoe dan zou zijn overgegaan. Er blijkt niet dat deze vaststelling enige feitelijke grondslag kent. Een correcte en zorgvuldige feitenvinding blijkt *prima facie* niet.

De Raad benadrukt nog dat de verblijfstitel van verzoeker ook slechts de veruitwendiging is van het verblijfsrecht van onbepaalde duur waarover hij in België beschikt als subsidiaire beschermde. Een mogelijke annulering van deze kaart verandert niets aan de toelating tot een verblijf van onbepaalde duur van verzoeker in België als subsidiaire beschermde. Er ligt geen beslissing voor van de commissaris-generaal tot intrekking of opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus, noch een beslissing van verweerder tot intrekking of beëindiging van de toelating tot een verblijf van onbepaalde duur. De modaliteiten hiervoor zijn ook wettelijk geregeld in de Vreemdelingenwet, meer bepaald enerzijds de artikelen 49/2, 55/5 en 55/5/1 (voor wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft) en anderzijds artikel 11, § 3 (voor wat de verblijfstoeelating betreft).

Het enkele gegeven dat verzoeker gedurende enkele maanden terugkeerde naar zijn herkomstland Afghanistan vormt *prima facie* ook geen voldoende grond om verzoekers verblijfskaart te “annuleren” waardoor hij zich voor een terugreis naar België in het bezit zou moeten doen stellen van een visum.

Prima facie dringt de vaststelling zich dus op dat uit de lezing van de bestreden beslissing niet blijkt dat rekening werd gehouden met verzoekers toelating tot verblijf van onbepaalde duur en de geldige Belgische verblijfsvergunning die hij voorlegde bij de grenscontrole, en waardoor niet blijkt dat hij in het bezit diende te zijn van een visum. De vaststelling dat verzoekers Belgische verblijfskaart zou zijn gesupprimeerd of geannuleerd vindt *prima facie* geen steun in de voorliggende stukken, waaronder het uittreksel uit het rijksregister van 3 januari 2019. Een correcte feitenvinding blijkt op het eerste zicht niet.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* artikel 3 van de Vreemdelingenwet kan op het eerste zicht worden aangenomen.

Er dient derhalve te worden besloten dat door verzoeker een ernstig middel wordt aangevoerd.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2°, van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoeker omschrijft zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel als volgt:

*“(i) verlies van een kans in het kader van het reeds opgebouwde leven in België sinds 2012;
(ii) verlies van zijn beschermingsstatus in België;
(iii) refoulement naar land van herkomst;
(iii) psychologisch en traumatisch leed ingevolge zijn detentie te gesloten centrum en ernstige vrees voor zijn leven bij terugkeer naar thuisland.”*

Verweerder stelt hieromtrent als volgt:

*“Verzoeker toont niet aan dat er sprake is van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.
Voor wat betreft de vrijheidsberoving heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rechtsmacht.
Hij spreekt louter van een opgebouwd leven in België, zonder dit verder te preciseren.
Hij werd reeds afgevoerd van ambtswege in november 2018.
Verzoeker reisde zelf naar Turkije en blijktens zijn paspoort naar Afghanistan, land waarvan hij in 2013 vluchtte.
Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is enkel te wijten aan het handelen van verzoeker zelf en is aldus niet voorhanden.”*

Uit de bespreking van het middel volgt dat verzoeker sinds 2012 in België verblijft en hier een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft, als gevolg van de hem in 2013 toegekende subsidiaire beschermingsstatus. Er werd hierbij ook vastgesteld dat *prima facie* verzoeker op onzorgvuldige, dan wel kennelijk onredelijke gronden de toegang tot het Schengengrondgebied werd geweigerd. In deze omstandigheden kan worden aanvaard dat verzoeker door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan. Hij dreigt zijn verblijf te verliezen indien hij niet tijdig, dit is binnen het jaar, kan terugkeren naar België, hetgeen hem thans *prima facie* op onrechtmatige wijze wordt belet. Hierdoor zou verzoeker ook zijn beschermingsstatus verliezen, zonder dat de bevoegde instantie eventueel heeft kunnen nagaan of er gegronde redenen zijn om deze status op te heffen of in te trekken. Er dient in dit verband ook te worden gesteld dat de Raad de vereiste, dat

een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet worden aangetoond, niet op een overdreven restrictieve of formalistische wijze vermag te interpreteren aangezien dit tot gevolg zou kunnen hebben dat aan de rechtsonderhorigen een effectief rechtsmiddel wordt ontzegd in de gevallen waar zij een verdedigbare grief hebben.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

2.5. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden, dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te worden bevolen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 december 2018 tot teruggrijping wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie januari tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

I. CORNELIS